

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
20. oktober 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
Forenede sager C-316/16 og C-424/16	B m.fl. Sag C-316/16, B vedrører: Er det på forhånd udelukket, at idømmelsen og den efterfølgende fuldbyrdelse af en fængselsstraf kan føre til, at den tætte integration af en unionsborger, der indrejste i værtsmedlemsstaten i en alder af tre år, kan anses for afbrudt, således at der ikke foreligger et uafbrudt ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38 1 , og at der derfor ikke skal ydes beskyttelse mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38, når unionsborgeren efter indrejsen i en alder af tre år har tilbragt hele sit liv i den pågældende værtsmedlemsstat, ikke længere har nogen tilknytning til den medlemsstat, hvor han er statsborger, og lovovertrædelser, der har ført til idømmelse og fuldbyrdelse af en fængselsstraf, først er blevet begået efter 20 års ophold? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Skal den fængselsstraf, der er blevet idømt for den lovovertrædelse, der er anledning til udsendelsen, lades ude af betragtning ved bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt fuldbyrdelsen af en fængselsstraf fører til, at den tætte integration afbrydes? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Hvilke kriterier er afgørende for, om den pågældende unionsborger i et sådant tilfælde alligevel er omfattet af beskyttelsen mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Findes der ufravigelige EU-retlige	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	24.10.17

	<p>bestemmelser vedrørende fastsættelsen af det »tidspunkt, hvor spørgsmålet om udsendelse opstår«, og hvor der skal foretages en samlet vurdering af den pågældende unionborgers situation med henblik på at efterprøve, i hvilket omfang det forhold, at opholdet har været afbrudt i løbet af de ti år, der går forud for udsendelsen af den pågældende, afskærer denne fra den øgede beskyttelse?</p> <p>Sag C-424/16, Vomero vedrører:</p> <p>1) Afhænger den særlige beskyttelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), [i direktiv 2004/38/EF] af retten til tidsbegrænset ophold som omhandlet i artikel 16 og artikel 28, stk. 2? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, forelægges endvidere følgende spørgsmål med henblik på præjudiciel afgørelse: 2) Beregnes opholdsperioden i de ti forudgående år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), som a) en almindelig kalenderperiode, der beregnes fra den relevante dato (her afgørelsen om udvisning), der omfatter eventuelle perioder med fravær eller fængsling, eller b) en potentielt afbrudt periode, der beregnes ved at regne tilbage fra den relevante dato og lægge perioder sammen, hvor den pågældende ikke var fraværende eller i fængsel, med henblik på eventuelt at nå frem til et samlet forudgående ophold på ti år? 3) Hvorledes er forholdet mellem vurderingen af, hvorvidt der har været ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), og den samlede vurdering af forbindelse med hensyn til integration?</p>			
C-650/16	<p>Bevola og Jens W. Trock (sag forelagt af Østre Landsret)</p> <p>Sagen vedrører: Er TEUF artikel 49 til hinder for en national beskatningsordning som den i hovedsagen omhandlede, der medfører, at der er mulighed for fradrag for tab i indenlandske filialer, mens der ikke er mulighed for fradrag for tab i filialer beliggende i andre medlemsstater, heller ikke under betingelser svarende til Domstolens dom i sag C-446/03, Marks & Spencer, præmis 55-56, medmindre koncernen har valgt international sambeskatning på vilkår som angivet i hovedsagen?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>25.10.17</p>
C-649/15 P	<p>TV2/Danmark mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for TV2's principale påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de undersøgte foranstaltninger udgjorde statsstøtte omfattet af artikel 107, stk. 1, TEUF. Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for anden del af TV2's subsidiære påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de licensmidler, der i årene 1997-2002 blev overført til TV2 og derefter videreført til Regionerne, udgjorde statsstøtte</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet Finansministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten</p>	<p>Dom</p>	<p>09.11.17</p>

	til TV2. Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den pålægger TV2 at bære sine egne omkostninger og betale tre fjerdele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen tilpligtes at betale TV2's sagsomkostninger for Retten såvel som for Domstolen. Såfremt der sker hjemvisning til Retten, henvises afgørelsen om sagsomkostninger for den hjemviste del af sagen også til Retten.			
C-656/15 P	Kommissionen mod TV2/Danmark (appel) Ved denne appel nedlægger Kommissionen påstand om ophævelse af den appellerede dom [T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen] for så vidt som denne dom annullerer Kommissions afgørelse 2011/839/EU af 20. april 2011 om Danmarks foranstaltninger (C 2/03) for TV2 Danmark for så vidt som denne afgørelse fastslår at reklameindtægter fra 1995 og 1996 over til TV2/Danmark via TV2-Fonden udgør statsstøtte. Til støtte for appellen gør Kommissionen gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at anlægge en fejlagtig fortolkning af begrebet "statsmidler" i artikel 107, stk.1, TEUF, herunder af begrebet "kontrol", og Kommissionen gør i denne sammenhæng endvidere en begrundelsesmangel gældende. Kommissionens appel i nærværende sag vedrører spørgsmålet om hvorvidt de midler, der indgik i TV2 Reklame som følge af salg af reklame-spots og tekst-tvreklamer (reklameindtægterne) er statsmidler i artikel 107, stk. 1, TEUFs forstand.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet Finansministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten	Dom	09.11.17
C-657/15 P	Viasat Broadcasting UK mod TV2/Danmark (appel) Ved denne appel nedlægger Viasat følgende påstande: Punkt 1 i Rettens dom of 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen ophæves (påstand 1) og Den del af Rettens dom af 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen, hvorved Retten tager det tredje led i sagsøgerens første anbringende til følge, ophæves (påstand 2) og Kommissionens frifindes i annullationsøgsmålet anlagt af TV2 og Kongeriget Danmark og TV2/Danmark og Kongeriget Danmark, sagsøgere i første instans, tilpligtes at betale Viasats sagsomkostninger	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet Finansministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten	Dom	09.11.17
C-5/16	Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union Polen har anlagt sag ved EU-Domstolen med påstand om annulation af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 af 6. oktober 2015 om oprettelse og anvendelse af en permanent markedsstabiliserende kvoterreserve i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgas-emissioner og om ændring af direktiv 2003/87/EF. Regeringen har intervenseret til støtte for Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Energistyrelsen	GA	09.11.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-191/16	<p>Pisciotti</p> <p>Sagen vedrører: 1. a) Er udleveringsforretninger mellem en medlemsstat og et tredjeland et forhold, der uafhængigt af det konkrete tilfælde aldrig henhører under traktaternes materielle anvendelsesområde, således at det EU-retlige forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF ikke skal tages i betragtning ved en (ordret) anvendelse af en forfatningsmæssig regel (her: artikel 16, stk. 2, første punktum, i Grundgesetz [den tyske forfatning, herefter »GG«]), der kun forbyder udlevering af egne statsborgere til tredjelande? b) Såfremt dette spørgsmål skal besvares bekræftende: Skal spørgsmål 1 besvares anderledes, hvis udleveringsforretningen mellem en medlemsstat og Amerikas Forenede Stater falder ind under udleveringsaftalen mellem Den Europæiske Union og Amerikas Forenede Stater? 2. I det omfang anvendelsen af traktaterne ikke på forhånd er udelukket med hensyn til medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater: Skal artikel 18, stk. 1, TEUF og Domstolens hertil relevante praksis fortolkes således, at en medlemsstat på ubestemt tid handler i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF, hvis den på grundlag af en forfatningsmæssig regel (her: GG's artikel 16, stk. 2, første punktum) i forbindelse med begæring om udlevering fra tredjelande behandler egne statsborgere og statsborgere fra andre EU-medlemsstater forskelligt, idet den kun udleverer de sidstnævnte? 3. Såfremt det i de ovenfor nævnte tilfælde besvares bekræftende, at der foreligger en tilsidesættelse af det generelle forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF: Skal Domstolens praksis forstås således, at der i et tilfælde som det foreliggende, hvor der forud for den kompetente myndigheds udleveringstilladelse obligatorisk skal foretages en legalitetskontrol ved en retslig procedure, hvis konklusion imidlertid kun er bindende for myndigheden, såfremt udleveringen erklæres for ulovlig, allerede i forbindelse med en simpel tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF kan foreligge en kvalificeret tilsidesættelse, eller er en åbenbar tilsidesættelse påkrævet? 4. Såfremt en åbenbar tilsidesættelse ikke er påkrævet: Skal Domstolens praksis fortolkes således, at det må afvises, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse i et tilfælde som det foreliggende, allerede såfremt den nationale øverste udøvende myndighed, når der ikke findes nogen retspraksis fra Domstolens side vedrørende den konkrete situation i sagen (her: den materielle anvendelse af det generelle forbud mod forskelsbehandlings i artikel 18, stk. 1, TEUF i forbindelse med medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater),</p>	Justitsministeriet	GA	24.10.17

	<p>som begrundelse for dens afgørelse kan henvise til overensstemmelsen med tidligere afgørelser truffet af nationale retter i samme sag?</p>			
C-210/16	<p>Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein GmbH</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF 1 fortolkes således, at den endeligt og udtømmende regulerer ansvaret for brud på datasikkerheden, eller bliver der inden for rammerne af »de fornødne foranstaltninger« i henhold til artikel 24 i direktiv 95/46/EF og [af beføjelser til at kunne] »gribe effektivt ind« i henhold til artikel 28, stk. 3, andet led, i direktiv 95/46/EF i flertrins informationsudbyderforhold plads til et ansvar for et organ, som ikke er ansvarligt for databehandling i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF, ved valget af en registerfører til dets informationsudbud? Kan det af medlemsstaternes forpligtelse i henhold til artikel 17, stk. 2, i direktiv 95/46/EF til at fastsætte i forbindelse med databehandling ved en registerfører, at »den registeransvarlige skal vælge en registerfører, som frembyder den fornødne garanti med hensyn til de tekniske sikkerhedsforanstaltninger og organisatoriske foranstaltninger, der skal træffes«, omvendt sluttes, at der ved andre udbyder/bruger-relationer, som ikke er forbundet med databehandling ved en registerfører som omhandlet i artikel 2, litra e), i direktiv 95/46/EF, ikke består nogen forpligtelse til at foretage et omhyggeligt valg, og at det heller ikke kan begrundes efter national ret? Er en tilsynsmyndighed i en medlemsstat (her: Tyskland) i tilfælde, hvor en moderkoncern, som er hjemmehørende uden for Den Europæiske Union, driver juridisk selvstændige virksomheder (datterselskaber) i forskellige medlemsstater, kompetent i henhold til artikel 4, og artikel 28, stk. 6, i direktiv 95/46/EF til at udøve de beføjelser, der tillægges den i overensstemmelse med artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF over for en virksomhed, der ligger på medlemsstatens eget område, også i det tilfælde, hvor denne virksomhed udelukkende har til opgave at promovere salg af reklame og øvrige marketingsforanstaltninger rettet mod indbyggerne i denne medlemsstat, mens den selvstændige virksomhed (det datterselskab), der ligger i en anden medlemsstat (her: Irland), ifølge koncernens interne opgavefordeling er eneansvarlig for indsamling og behandling af personoplysninger på hele EU's område og dermed også i den anden medlemsstat (her: Tyskland), når afgørelsen om databehandling rent faktisk træffes af moderkoncernen? Skal artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF fortolkes således, at i tilfælde, hvor den registeransvarlige er ejer af en virksomhed på én medlemsstats område (her: Irland), og der findes en yderligere juridisk selvstændig virksomhed på en anden medlemsstats område (her: Tyskland), som bl.a. har til opgave at sælge reklameplads og hvis aktivitet er rettet mod indbyggerne i denne stat, kan den kompetente tilsynsmyndighed i denne</p>	Udenrigsministeriet	GA	24.10.17

	<p>anden medlemsstat (her: Tyskland) også rette foranstaltninger og påbud til gennemførelse af reglerne om databeskyttelse mod den anden virksomhed, som ifølge den koncerninterne opgave- og ansvarsfordeling ikke er ansvarlig for databehandling (her: i Tyskland), eller kan der i så fald kun træffes foranstaltninger og gives påbud af tilsynsmyndigheden i den medlemsstat (her: Irland), på hvis område det koncerninterne ansvarlige organ har sit hjemsted?</p> <p>Skal artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 28, stk. 3 og 6, i direktiv 95/46/EF fortolkes således, at i tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden i en medlemsstat (her: Tyskland) i henhold til artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF rejser krav mod en person eller et organ, som er aktiv(t) på denne stats område, på grund af manglende omhu ved valget af en tredjemand, som er involveret i databehandlingsprocessen (her: Facebook), fordi denne tredjemand overtræder reglerne om databeskyttelse, er den tilsynsmyndighed, der griber ind, (her: Tyskland) da bundet til den databeskyttelsesretlige vurdering hos tilsynsmyndigheden i den anden medlemsstat, hvor den for databehandlingen ansvarlige tredjemand har sin virksomhed (her: Irland), i den forstand, at den ikke må foretage en herfra afvigende retlig vurdering, eller kan den indgribende tilsynsmyndighed (her: Tyskland) foretage en selvstændig undersøgelse af lovligheden af den databehandling, som udføres af den tredjemand, der er etableret i en anden medlemsstat (her: Irland), som et indledende spørgsmål vedrørende dens egen indgriben? For så vidt som den indgribende tilsynsmyndighed (her: Tyskland) kan foretage en selvstændig efterprøvelse: Skal artikel 28, stk. 6, andet punktum, i direktiv 95/46/EF fortolkes således, at denne tilsynsmyndighed først må udøve de beføjelser, som er tillagt den i henhold til artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF, til at gribe effektivt ind over for en person eller et organ, der er etableret på denne stats område, på grund af medansvar for brud på datasikkerheden, som er begået af en i en anden medlemsstat etableret tredjemand, når og kun når den på forhånd har anmodet tilsynsmyndigheden i denne anden medlemsstat (her: Irland) om at måtte udøve sine beføjelser?</p>			
C-389/15	<p>Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Annullation af Rådets afgørelse af 7. maj 2015 om tilladelse til at indlede forhandlinger om en ændring af Lissabonaftalen vedrørende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for så vidt angår områder, som falder ind under Den Europæiske Unions kompetence. Virkningerne af den anfægtede afgørelse opretholdes, når det er hensigtsmæssigt, indtil ikrafttrædelsen, inden for en rimelig periode efter afsigelsen af nærværende dom, af en ny afgørelse, som skal vedtages af Rådet for Den Europæiske Union i henhold til artikel 218, stk. 3, 4 og 8, TEUF. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og varemærkestyrelsen</p>	Dom	25.10.17

C-467/15 P	<p>Kommissionen mod Italien (appel)</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 24. juni 2015 og forkyndt for Kommissionen samme dag i sag T-527/13, Italien mod Kommissionen, ophæves.</p> <p>— Kommissionen frifindes i søgsmålet anlagt i første instans, og Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	25.10.17
C-650/15 P	<p>Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) og SNF SAS mod Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (appel)</p> <p>Påstande: — Rettens dom i sag T-268/10 RENV ophæves. — Den anfægtede retsakt annulleres. — Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annullations-søgsmål.</p> <p>— ECHA tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	25.10.17
C-687/15	<p>Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: — Rådets konklusioner om Den Internationale Telekommunikationsunions (ITU's) verdensradiokonference 2015 (WRC-15), vedtaget den 26. oktober 2015 på Rådets 3419. møde i Luxembourg, annulleres.</p> <p>— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet	Dom	25.10.17
C-201/16	<p>Shiri</p> <p>Sagen vedrører: 1.) Skal bestemmelserne vedrørende retten til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, navnlig artikel 27, stk. 1, på baggrund af 19. betragtning fortolkes således, at en asylansøger kan gøre gældende, at ansvaret overgår til den anmodende medlemsstat på grund af udløbet af overførselsfristen på seks måneder (artikel 29, stk. 1, i forordning nr. 604/2013)? Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: 2.) Overgår ansvaret i henhold til artikel 29, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 604/2013 alene med udløbet af overførselsfristen, eller kræver en ansvarsovergang på grund af fristens udløb også, at den ansvarlige medlemsstat afviser pligten til at overtage eller tilbagetage den pågældende person?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	25.10.17
T-26/16	<p>Den Helleniske Republik mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Den anfægtede gennemførelsesafgørelse fra Kommissionen af 13. november 2015 »om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	25.10.17

	<p>Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL)« meddelt under K(2015) 7716 og offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende L 303 af 20.11.2015, s. 35 ff., annulleres, for så vidt som Den Helleniske Republik efter kontrollerne IR/2009/004/GR og IR/2009/0017/GR blev pålagt faste finansielle engangskorrekationer for forsinkelser i inddrivelsesproceduren, for ikke at have leveret oplysninger og generelt for mangler i proceduren for gældsforvaltning for et samlet beløb på 11 534 827,97 EUR i overensstemmelse med opgørelsen i bilaget til samme.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-195/16	<p>I</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal EU-retten, navnlig artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (herefter »3. kørekortdirektiv«) eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«) fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat, der ikke anerkender en førerret, der er erhvervet i en anden medlemsstat, navnlig for det tilfælde at denne førerret erhvervedes i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv? 2. Skal EU-retten, navnlig 3. kørekortdirektivs artikel 2 eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat, der ikke anerkender et legitimationspapir, der blev udstedt til en indehaver af en førerret, der blev erhvervet i en anden medlemsstat i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv [org. s. 2] også for det tilfælde, at denne medlemsstat har begrænset gyldigheden af dette legitimationspapir tidsmæssigt og til statens eget område, og såfremt dette legitimationspapir endvidere ikke følger retningslinjerne for kørekortmodellen i 3. kørekortdirektiv? 3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-retten, navnlig 3. kørekortdirektivs artikel 2 eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat, hvorefter det at føre motorkøretøj kan straffes som en lovovertrædelse (»Vergehen« 1), fordi føreren af køretøjet ikke havde ret til at føre dette, uanset at den pågældende fører har erhvervet en førerret i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv i en anden medlemsstat, men imidlertid ikke kan godtgøre dette ved hjælp af et legitimationspapir, der svarer til kørekortmodellen i 3. kørekortdirektiv? 4. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-retten, navnlig 3. kørekortdirektivs artikel 2 eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat – i hvilken kørekortansøgeren normalt får udleveret det endelige kørekort umiddelbart efter at have bestået den praktiske køreprøve – hvorefter det</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	26.10.17

	<p>at føre et motorkøretøj kan straffes administrativt som en ordensforseelse («Ordnungswidrigkeit» 2), fordi føreren af køretøjet, der har erhvervet førerret i en anden medlemsstat i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv, ikke medbragte et endeligt kørekort som bevis for sin førerret under kørslen, idet han som følge af den særlige procedure for udstedelse af det endelige kørekort i denne medlemsstat, hvilken køretøjets fører ikke har nogen indflydelse på, endnu ikke havde fået udstedt et sådant kørekort, hvorimod han under kørslen medbragte en officiel attest for, at han opfyldte de nødvendige betingelser for erhvervelse af førerret?</p>			
C-407/16	<p>Aqua pro</p> <p>Sagen vedrører: 1) a) Skal artikel 220, stk. 1 og stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at bogføring af det af myndigheden fastlagte toldbeløb skal anses for at have fundet sted på tidspunktet for den beslutning om bogføring eller om fastlæggelse af forpligtelsen til at betale told, som myndigheden har vedtaget, uafhængigt af den omstændighed, at denne beslutning er genstand for en administrativ klage og et søgsmål ved domstolene? b) Skal artikel 236 og 239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at når myndigheden har truffet afgørelse om bogføring af toldbeløbet og har fastlagt debitorens forpligtelse til at betale told (en beslutning, som i det foreliggende tilfælde træffes af en statslig myndighed), men debitoren har anfægtet myndighedens beslutning og indbragt denne for domstolene, skal der da samtidig indgives en ansøgning om eftergivelse eller tilbagebetaling af tolden i henhold til forordningens artikel 236 eller 239 (eller kan anfægtelsen af myndighedens beslutning i dette tilfælde anses som en ansøgning om eftergivelse eller tilbagebetaling af told)? Hvis dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad er da den væsentligste forskel mellem legalitetskontrollen af myndighedens beslutning om bogføring og om fastlæggelse af forpligtelsen til at betale told på den ene side, og det spørgsmål, som skal afgøres i henhold til artikel 236 på den anden side? c) Skal artikel 236, stk. 2, første afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at den omstændighed, at myndighedens beslutning om fastlæggelse af forpligtelsen til at betale told er blevet påklaget, og varigheden af den retslige prøvelse, forlænger fristen for at indgive ansøgning om eftergivelse eller tilbagebetaling af tolden (eller berettiger forsinkelsen)? d) Hvis spørgsmålet om bogføring eller eftergivelse i det foreliggende tilfælde skal afgøres uafhængigt af den afgørelse, som Europa-Kommissionen har truffet angående en anden medlemsstat (i dette tilfælde Finland), kan toldmyndigheden eller domstolen, henset til artikel 869, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93</p>	Skatteministeriet SKAT	Dom	26.10.17

	af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF- toldkodeks, og henset til den eventuelle told i denne sag, da forelægge Europa-Kommissionen et spørgsmål om undladelse af bogføring eller eftergivelse af tolden til afgørelse? [...]			
C-494/16	Santoro Sagen vedrører: 1) Udgør tilkendelsen af en erstatning på mellem 2,5 og 12 månedslønninger for den seneste fulde månedsløn (artikel 32, stk. 5, i lov nr. 183/2010) til den offentligt ansatte, som er blevet udsat for en ulovlig forlængelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, idet vedkommende kun kan opnå fuld erstatning for skaden ved at bevise at være gået glip af andre beskæftigelsesmuligheder eller ved at bevise, at vedkommende i tilfælde af afholdelse af en almindelig udvælgelsesprøve ville være blevet udvalgt, en tilsvarende og effektiv foranstaltning i den forstand, som fremgår af Domstolens afgørelser i de forenede sager C-22/13, [C-61/13 – C-63/13 og C-418/13], Mascolo [m.fl.], og i sag C-53/04, Marrosu? 2) Skal ækvivalensprincippet, hvortil EU-Domstolen har henvist i (bl.a.) de ovennævnte afgørelser, fortolkes således, at såfremt medlemsstaten vælger ikke at anvende omdannelsen af ansættelsesforholdet (anerkendt i den private sektor) i den offentlige sektor, skal medlemsstaten under alle omstændigheder garantere arbejdstageren den samme fordel, eventuelt i form af en erstatning for den skade, som nødvendigvis svarer til værdien af den tidsbegrænsede ansættelse?	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	26.10.17
C-550/16	A og S Sagen vedrører: Skal der i forbindelse med familiesammenføring af flygtninge ved »uledsaget mindreårig« som omhandlet i direktivets artikel 2, litra f), også forstås tredjelandstatsborger eller en statsløs under 18 år, som ankommer til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for den mindreårige ifølge lov eller sædvane, og som: - søger om asyl, - under asylproceduren på medlemsstatens område fylder 18 år, - får meddelt asyl med tilbagevirkende kraft til ansøgningsdatoen og - efterfølgende søger om familiesammenføring?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	26.10.17
C-82/16	K. e.a. (uddrag af spørgsmål) 1) Skal EU-retten, navnlig artikel 20 TEUF og artikel 5 og 11 i direktiv 2008/115/EF, sammenholdt med chartrets artikel 7 og 24, fortolkes således, at den under visse omstændigheder er til hinder for en national praksis, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse som familiesammenført – indgivet af en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger i den medlemsstat, hvor denne unionsborger bor og har statsborgerskab, og som ikke har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed og etablering (her-	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	26.10.17

	<p>efter »den statiske unionsborger«) – ikke bliver behandlet, særskilt eller i forbindelse med en afgørelse om udsendelse, af den grund alene, at den pågældende tredjelandstatsborger, der er familiemedlem, er omfattet af et forbud mod indrejse i Europa? a) Har det ved bedømmelsen af sådanne omstændigheder betydning, at der mellem tredjelandstatsborgeren, der er familiemedlem, og den statiske unionsborger består et afhængighedsforhold, der er mere vidtgående end et rent familiemæssigt bånd? I bekræftende fald, hvilke faktorer skal tages i betragtning ved bedømmelsen af, om der består et sådant afhængighedsforhold? Kan der herved henvises til retspraksis vedrørende retten til respekt for familielivet i EMRK's artikel 8 og chartrets artikel 7? b) Hvad særligt angår mindreårige børn, kræver artikel 20 TEUF mere end et biologisk bånd mellem den tredjelandstatsborger, der er forælder, og det barn, der er unionsborger? Har det herved betydning, at personerne bor sammen, eller er det tilstrækkeligt med følelsesmæssige og økonomiske bånd, såsom en besøgs- eller samværsordning og betaling af underhold? Kan der herved henvises til Domstolens dom af 10. juli 2014 i sag C-244/13, Ogierakhi, præmis 38 og 39, af 16. juli 2012, Singh. m.fl., sag 218/14, præmis 54, og af 6. december 2012, O og S, forenede sager C-356/11 og C-357/11, præmis 56? Se i denne forbindelse også den verserende præjudicielle forelæggelse C-133/15. c) Har [...]</p>			
C-90/16	<p>The English Bridge Union</p> <p>Sagen vedrører: 1. Hvilke væsentlige kendetegn skal en aktivitet udvise for at kunne betragtes som en »sport« som omhandlet i artikel 132, stk. 1, litra m), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (»momsdirektivet«)? Skal en aktivitet særlig omfatte et betydeligt (eller et ikke ubetydeligt) fysisk element, som har afgørende betydning for udfaldet af aktiviteten, eller er det tilstrækkeligt, at aktiviteten omfatter et betydeligt mentalt element, som har afgørende betydning for udfaldet af aktiviteten? 2. Er kontraktbridae med duplikerede kort en »sport« som omhandlet i momsdirektivets artikel 132, stk. 1, litra m)?</p>	Kulturministeriet	Dom	26.10.17
C-347/16	<p>Balgarska energiyna borsa</p> <p>Sagen vedrører: 1) Tillader artikel 9, stk. 1, litra b), nr. i) og ii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF, at den samme person er eneste aktionær i den uafhængige transmissionssystemoperatør og i det selskab, hvis hovedaktiviteter er produktion og transmission af elektricitet? 2) Tillader artikel 9, stk. 1, litra b), nr. i) og ii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF, at den samme person direkte eller indirekte udøver kontrol over den</p>	Energistyrelsen	Dom	26.10.17

	<p>uafhængige transmissionssystemoperatør og over en virksomhed, der varetager produktion af eller forsyning med elektricitet? 3) Tillader artikel 9, stk. 1, litra c) og d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/ 54/EF, at den samme person udpeger medlemmerne af tilsynsorganet i den uafhængige transmissionssystemoperatør (der på sin side vælger dennes direktion) og medlemmerne af bestyrelsen i den virksomhed, der varetager produktion af eller forsyning med elektricitet? 4) Tillader Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 714/ 2009 af 13. juli 2009 om betingelserne for netadgang i forbindelse med grænseoverskridende elektricitetsudveksling og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1228/ 2003, [Kommissionens] forordning (EU) 2015/ 1222 [af 24. juli 2015] om fastsættelse af retningslinjer for kapacitetstildeling og håndtering af kapacitetsbegrænsninger [og] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1227/2011 af 25. oktober 2011 om integritet og gennemsigtighed på engrosenergimarkedene begrænsninger af det antal personer, der tildeles en licens til elektricitetstransmission på et bestemt område? 5) Såfremt det ovenstående spørgsmål besvares bekræftende og [idet det lægges til grund, at der] i henhold til artikel 43, stk. 1, nr. 1), [i den bulgarske energilov, Zakon na energetikata] kun er udstedt en eneste licens for Republikken Bulgariens område: Skal det lægges til grund, at der foreligger en interessekonflikt som omhandlet i [12. betragtning til] Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/ EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF? 6) Skal det lægges til grund, at den nationale bestemmelse i [energilovens] artikel 43, stk. 1, nr. 1), begrænser konkurrencen som omhandlet i artikel 101 og 102 TEUF, idet den fastsætter, at der på statens område kun udstedes en eneste licens til elektricitetstransmission?</p>			
C-98/15	<p>Espadas Recio</p> <p>1. Skal § 4 i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er knyttet som bilag til direktiv 97/81/EF om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, i lyset af den retspraksis, der følger af [Domstolens dom af 10. juni 2010, Bruno m.fl., C- 395/08], fortolkes således, [at] bestemmelsen finder anvendelse på en bidragsbaseret ydelse ved arbejdsløshed som den, der er omhandlet i artikel 210 i den spanske Ley General de Seguridad Social, som alene finansieres af de bidrag, der indbetales af arbejdstageren og de virksomheder, hvori vedkommende har været ansat, og som fastsættes på grundlag af de ansættelsesperioder, hvor der er indbetalt bidrag i de seneste seks år forud for det tidspunkt, hvor personen bliver arbejdsløs i juridisk forstand?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	09.11.17

C-489/15	<p>CTL Logistics</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal EU-retlige bestemmelser, navnlig artikel 30, stk. 1, første punktum, stk. 2, stk. 3, stk. 5, første afsnit, stk. 6, i direktiv 2001/14/EF fortolkes således, at krav om tilbagebetaling af afgifter for benyttelse af infrastruktur, som er aftalt eller fastsat mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger i en rammeaftale, er udelukket, hvis sådanne krav ikke gøres gældende ved de procedurer, der er fastsat for det nationale tilsynsorgan, og de tilsvarende retslige procedurer, i forbindelse med hvilke disse afgørelser fra tilsynsorganet efterprøves? 2. Skal EU-retlige bestemmelser, navnlig artikel 30, stk. 1, første punktum, stk. 2, stk. 3, stk. 5, første afsnit, stk. 6, i direktiv 2001/14/EF fortolkes således, at krav om tilbagebetaling af afgifter for benyttelse af infrastruktur, som er aftalt eller fastsat mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger i en rammeaftale, er udelukket, hvis de omtvistede afgifter ikke forudgående er blevet forelagt det nationale tilsynsorgan? 3. Er en civilretlig efterprøvelse af rimeligheden af afgifter for benyttelse af infrastruktur på grundlag af en national civilretlig bestemmelse, som giver domstolene mulighed for at kontrollere rimeligheden af fastsættelsen af en ydelse, når denne fastsættes ensidigt af den ene part, og eventuelt selv ved egen afgørelse at fastsætte den ud fra et rimeligt skøn, forenelig med EU-rettens bestemmelser, som forpligter infrastrukturforvalteren til at overholde generelle retningslinjer for fastsættelsen af afgiften såsom kravet om omkostningsdækning (artikel 6, stk. 1, i direktiv 2001/14/EF) eller kriterierne vedrørende markedsbæredygtigheden (artikel 8, stk. 1, direktiv 2001/14/EF)? 4. Hvis tredje spørgsmål besvares bekræftende: Skal den civile domstol ved sin skønsudøvelse overholde kriterier i direktiv 2001/14/EF vedrørende fastsættelsen af afgifterne for benyttelse af infrastruktur, og i givet fald hvilke? 5. Er den civilretlige efterprøvelse af afgifters rimelighed på grundlag af den i spørgsmål 3 nævnte nationale bestemmelse forenelig med EU-retten, for så vidt som de civile domstole fastsætter afgiften under afvigelse fra jernbaneforvalterens generelle afgiftsprincipper og -størrelser [org. s. 3], selv om jernbaneforvalteren ifølge EU-retten er forpligtet til at sikre ikke-diskriminerende ligebehandling af alle adgangsberettigede (artikel 4, stk. 5, i direktiv 2001/14/EF)? 6. Er den civilretlige rimelighedsefterprøvelse af en infrastrukturforvalters afgifter forenelig med EU-retten i betragtning af den omstændighed, at EU-retten lægger til grund, at tilsynsorganet har kompetence til at træffe afgørelse om uenigheder mellem infrastrukturforvalteren og den adgangsberettigede om afgifterne for benyttelse af infrastruktur eller om størrelsen eller strukturen af de afgifter for benyttelse af infrastruktur, som den adgangsberettigede skal betale eller ville skulle betale (artikel 30, stk. 5, tredje afsnit, i direktiv 2001/14/EF), og at tilsynsorganet i lyset af potentielt mange tvister ved forskellige civile domstole ikke længere ville kunne sikre en ensartet anvendelse af</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	09.11.17
----------	--	---	-----	----------

	jernbanelovgivningen (artikel 30, stk. 3, i direktiv 2001/14/EF)? 7. Er det foreneligt med EU-retten, navnlig artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/14/EF, hvis nationale bestemmelser forlanger en beregning af samtlige infrastrukturforvalterens afgifter for benyttelse af infrastruktur, som udelukkende er baseret på direkte omkostninger?			
C-227/16	Spanien mod Kommissionen (appel) Påstande: — Nærværende appel antages til realitetsbehandling, og Rettens dom ophæves. — Ved en ny dom kendes Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2014/458/EU af 9. juli 2014 (1) om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) ugyldig for så vidt angår de udgifter, som er afholdt af Kongeriget Spanien med et beløb på 2 713 208,07 EUR.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	09.11.17
C-233/16, C-234/16, C-235/16, C-236/16, C-237/16	ANGED m.fl. 1) Skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en regional afgift, som pålægges anvendelsen af store individuelle detailhandelscentre med et salgsareal på eller over 2 500 m ² på grund af den påvirkning, som disse detailhandelscentre kan have på landområdet, miljøet og handelen i byerne i denne region, men som juridisk set gør sig gældende, uanset om disse detailhandelscentre reelt er placeret uden for eller inden for byzonen, og i de fleste tilfælde i praksis pålægges virksomheder fra andre medlemsstater, i betragtning af: i) at afgiften ikke påvirker forretningsdrivende, der ejer flere detailhandelscentre med et individuelt salgsareal på under 2 500 m ² , uanset størrelsen af det samlede salgsareal for alle ejerens detailhandelscentre: ii) at afgiften fritager store kollektive detailhandelscentre, iii) at afgiften fritager individuelle detailhandelscentre, der beskæftiger sig med salg af havebrugsartikler, køretøjer, byggematerialer, maskiner og industrimaterialer, og iv) at kun 40% af beregningsgrundlaget for afgiften opkræves hos virksomheder, der hovedsageligt beskæftiger sig med salg af møbler, vvs-artikler, døre og vinduer, samt gør-det-selv-forretninger? 2) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at følgende udgør statsstøtte, der er forbudt i henhold til denne bestemmelse: i) den fuldstændige fritagelse i IGEC for individuelle detailhandelscentre med et salgsareal på under 2 500 m ² , kollektive detailhandelscentre og individuelle detailhandelscentre, der beskæftiger sig med salg af havebrugsartikler, køretøjer, byggematerialer, maskiner og industrimaterialer, og ii) den delvise fritagelse i IGEC for individuelle virksomheder, der hovedsageligt beskæftiger sig med salg af møbler, vvs-artikler, døre og vinduer, samt gordet- selv-forretninger? 3) Hvis de nævnte fuldstændige og delvise fritagelser i IGEC udgør statsstøt-	Erhvervsstyrelsen	GA	09.11.17

	te som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, hvad er da den tidsmæssige gyldighed af denne afgørelse i betragtning af eksistensen og indholdet af den skrivelse af 2. oktober 2003, som direktøren for GD COMP's kontor for statsstøtte sendte til Kongeriget Spaniens faste repræsentation ved Den Europæiske Union i forbindelse med sag CP 11/01 vedrørende påstand om statsstøtte ydet af den selvstyreende region Catalonien i henhold til den lov, der er vedtaget af Parlament de Catalunya?			
C-306/16	<p>Maio Marques da Rosa</p> <p>Sagen vedrører: 1) I lyset af artikel 5 i Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 samt artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er det da nødvendigt i et tilfælde med skifteholdsarbejdere, der har skiftende hvileperioder, og som er ansat i en virksomhed, der har åbent alle ugens dage, men som ikke er åben kontinuerligt i alle døgnets 24 timer, at tildele den obligatoriske hviledag, som arbejdstageren har ret til inden for hver syvdagesperiode, dvs. som minimum på syvendedagen efter seks på hinanden følgende arbejdsdage? 2) Er en fortolkning, hvorefter arbejdsgiveren i forhold til disse arbejdstagere frit kan vælge de dage, hvor han inden for hver uge tildeler arbejdstageren de hvileperioder, som den pågældende har ret til, således at arbejdstageren kan forpligtes til uden vederlag for overarbejde at arbejde i op til ti på hinanden følgende dage (f.eks. fra onsdagen i én uge, hvor der har været hviledag mandag og tirsdag, indtil fredagen i den følgende uge, hvorefter lørdag og søndag er hviledag), forenelig med de nævnte direktiver og bestemmelser? 3) Er en fortolkning, hvorefter den ikke-afbrudte hvileperiode på 24 timer kan tildeles på en hvilken som helst kalenderdag inden for en bestemt periode på 7 kalenderdage, og den efterfølgende ikke-afbrudte hvileperiode på 24 timer (hvortil lægges 11 timer daglig hvile) ligeledes kan tildeles på en hvilken som helst kalenderdag inden for den periode på syv kalenderdage, der følger efter den førstnævnte periode, forenelig med disse direktiver og bestemmelser? 4) Er en fortolkning, hvorefter arbejdstageren i stedet for at afholde en ikkeafbrudt hvileperiode på 24 timer (hvortil lægges 11 timer daglig hvile) for hver syvdagesperiode kan afholde to perioder, sammenhængende eller ej, på 24 timers ikke-afbrudt hvile på en hvilken som helst af de fire kalenderdage i en bestemt periode på 14 kalenderdage, forenelig med disse direktiver og bestemmelser, henset også til artikel 16, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	09.11.17
C-359/16	<p>Altun</p> <p>Sagen vedrører: Kan en E 101- attest, der er udstedt i henhold til artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	09.11.17

	<p>gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet, således som den var gældende, indtil den blev ophævet ved artikel 96, stk. 1, i forordning (EF) nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, annulleres eller lades ude af betragtning af en anden ret end en ret i den udstationerende medlemsstat, såfremt de faktiske omstændigheder, som den skal tage stilling til, tillader den konstatering, at attesten er erhvervet eller gøres gældende på svigagtig vis?</p>			
C-414/16	<p>Egenberger Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF fortolkes således, at en arbejdsgiver såsom den sagsøgte i den foreliggende sag – eller kirken på dennes vegne – med bindende virkning selv kan bestemme, om et krav om, at en ansøger tilhører en bestemt religion, under hensyn til aktivitetens karakter eller den sammenhæng den indgår i, udgør et regulært, legitimt og berettiget erhvervsmæssigt krav på baggrund af arbejdsgiverens/kirkens etik? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal der i en retsvist som den foreliggende ses bort fra en bestemmelse i national ret – som her AGG's § 9, stk. 1, første alternativ – hvorefter det også er tilladt at udøve forskelsbehandling på grund af en persons religion ved beskæftigelse gennem trossamfund og institutioner, der henhører under disse, såfremt det henset til dette trossamfunds selvforståelse og selvbestemmelsesret er berettiget at stille et erhvervsmæssigt krav om, at en person tilhører en bestemt religion? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, spørges der desuden om følgende: Hvilke krav skal der stilles til aktivitetens karakter eller den sammenhæng den indgår i, for at det kan anses for at udgøre et regulært, legitimt og berettiget erhvervsmæssigt krav på baggrund af organisationens etik som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF?</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen</p>	GA	09.11.17